

KDY TO SKONČÍ?

I. Tanec nad propastí

„Je něco shnilého ve státě dánském.“

W. Shakespeare: Hamlet

„Epidemie je snem mocných.“

Michel Foucault

„Ať už přijde cokoli, ať cokoli přinese příští hodina nebo den, nemůžeme to změnit, pokud propadneme strachu nebo úzkosti. Měli bychom to očekávat ve stavu vnitřního míru a naprostého klidu duše.....“

Rudolf Steiner: Modlitba

Včera mě jeden můj přítel moc nepobavil výrokem, že takhle se nás v Evropě nebáli od husitských válek... To, že jsme na světě první v počtu nakažených na počet obyvatel a bratři Slováci zas první v počtu mrtvých, vypadá jako kdybychom se rozdělili hlavně proto, abychom mohli lépe soutěžit, kdo na tom bude hůř. Proč se ale obě země bývalého Československa ocitly na pokraji katastrofy a podle premiéra je „čekají pekelné dny“, když ještě na jaře, ve srovnání se západní Evropou a Spojenými státy, si vedly tak dobře? Odpověď, bohužel, nenajdeme ani ve „Švejkovi“, i když lidová moudrost říká, že v Bibli je skoro všechno, zatímco ve „Švejkovi“ všechno, neboť k pandemii (cholery) se tam vyslovuje pouze Baloun, který ji ale vidí jen z úzce osobního hlediska jako trest za naši rozežranost.

Jedním z několika důvodů současného selhání obou zemí, bude zřejmě i skutečnost, že v našem epigenomu je silně zapsána hořká zkušenost z normalizace a to i u těch, kteří ji už přímo nezažili. Můžeme tak usuzovat z obrovského vzepětí soudržnosti na jaře 2020, které jako by bylo odleskem opojného pražského jara. V obou případech pak ale následovala kocovina s pocitem existenciální marnosti... Současná neonormalizace se sice od tehdejší normalizace liší tím, že místo okupační moci nás deptá virus a rozvod hroučícího se státu s demokracií. Přitom je až neuvěřitelné, jak rychle tehdy i dnes dokázaly vládnoucí elity promrhat důvěru, kterou do nich Češi a Slováci zřejmě neoprávněně vložili a jak rychle jsme se zase začali starat hlavně o sebe.

Úspěšně čelit pandemii stejně jako okupační moci, přitom ale vyžaduje sounáležitost s ostatními a osobní oběti ve prospěch celku. Na příkladu Japonska, jižní Koreje, Taiwanu a dalších zemí bez nesmyslných lockdownů a s prakticky neomezeným ekonomickým, společenským i kulturním životem můžeme vidět obrovský rozdíl ve zvládnání pandemie v sociocentricky orientovaných zemích, na rozdíl od zemí, kde se není pro koho obětovat, neboť občané jsou v nich neustále přesvědčováni o tom, že

národ i rodina nejsou nic jiného než pouhé myšlenkové konstrukty z 19. století. Situace se přitom přes stále drastičtější a chaotičtější vládní nařízení a okrajové projevy policejní zvrůle nelepší a čím dál víc lidí je nemocných bez ohledu na to, zda je dodržují či nikoli. Ukazuje se, že bezradná vláda a experti, kterým naslouchá, umí jen jedno: zavřít nás do karantény a dusit rouškami na liduprázdných ulicích, navzdory tolika důkazům, že nic z toho nefunguje. Absurdní a nesmyslná nařízení pak zpochybňují všechna ostatní.

Spolu se ztrátou důvěry ve vládu, velká část lidí ztratila důvěru i v elitářskou expertokracii, která se všemi možnými prostředky snaží popřít multipersonální povahu "veřejného rozumu", jak ji formuloval už Kant a paradigma široké účasti na věcech, týkajících se nás všech. Přičemž mnoho expertů, tápe v problematice pandemie neméně než laická veřejnost; co hlásali včera, dnes už neplatí, vzájemně se vyvracejí, ať jde o promořování, ideu kolektivní imunity, která vzala za své v brazilském Manaus, stejně jako COVID-19 alias chřipečka anebo zázračný mediálně-finanční projekt remdesivir. Ještě nedávno přísahali na stabilitu viru a bezvýznamnost jeho mutací, teď tiše přemítají, jak nenápadně opustit reprodukční číslo, podle něž vedli boj se SARS-CoV-2 a doporučovali opatření, která poškodila ekonomiku víc, než jakákoliv krize a zničila tolik drobných podnikatelů. I když už od jara loňského roku je jasné, že o způsobu šíření nákazy nevypovídá reprodukční, ale disperzní K číslo, podle kterého se úspěšně řídily zmiňované země Dálného východu bez jediného lockdownu (viz Aktualizace ze dne 7.11.2020). Ve stejném duchu zaváděli nereálná trasování neboli „chytrou karanténu“, která vedla k současné pohromě, místo aby se soustředili na tehdy ještě nepříliš četná ohniska nákazy (klastry).

Záchranu z tohoto marasmu, na jehož vzniku se podíleli, teď vidí v očkování. Žádná z vakcín, kterými se u nás očkuje, přitom nezaručuje imunitu, nezaručuje, že znovu neonemocníme anebo že nebudeme dál nakažliví, ale jen lepší rezistenci: lehčí průběh onemocnění. Což zřejmě nemusí platit v případech nově zmutovaných variací SARS-CoV-2. V tom také spočívá rozdíl mezi současným očkováním a zcela odlišným, vysoce úspěšným očkováním proti pravým neštovicím, neboť původcem onemocnění není stabilní DNA virus neštovic, nýbrž neustále mutující RNA virus a to ještě za specifických, pro nárůst jeho mutací zvláště výhodných okolností, kterým se věnuji v II. části. Krom toho vakcíny, jak upozorňuje virolog Jiří Černý „budou na virus tlačit, aby dál mutoval. A proti novým mutacím budou muset vznikat nové vakcíny, takže se budeme očkovat možná každý rok. ...Už teď se připravují u Pfizer Moderny očkovací varianty, které budou účinné vůči jihoafrické mutaci.“ Budou ale účinné i na brazilskou variaci P1 a N9, nigerijskou B.1.1.207, ruskou B.1.1.317, rekombinaci britské B.117 a československé B.1.258Δ a další, které právě vznikají? Jeden z našich nejlepších vědců, neurobiolog prof. Omar Šerý, říká už od března minulého roku, že „očkování nebude řešením.“ Protože podle něho to „vypadá, že opravdu každý rok bude třeba přeočkovat na mutantní varianty viru a osvěžovat paměť našeho imunitního systému... do nekonečna to ale nepůjde... Otázkou také zůstává, jak by na opakované očkování proti koronaviru reagoval náš imunitní systém.“ A i ti, kdo COVID-19 „prodělali, mohou být k mutantní variantě zase náchylní.“ K tomu ještě prestižní The British

Medical Journal na základě informací uniklých z Evropské medicínské agentury pro léčivé přípravky (EMA), vznáší otázku „neočekávaně nízké kvality RNA molekul“ v očkovacích látkách Phizeru i Moderny, která může vést ke „ztrátě jejich integrity a tím i účinnosti a bezpečnosti.“ Zároveň kvůli vzniku krevních sraženin Dánsko i Norsko pozastavily očkování AstraZenekou, kde jako nosič slouží šimpanzí adenoviry.

Čím dál víc lékařů a zdravotníků, kteří každý den nasazují život, neboť se nacházejí v první linii boje s pandemií, se shoduje se skutečnými odborníky v tom, že její řešení není v sezónním očkování, ale v lécích anebo jiných účinných látkách, které zastaví replikaci viru v buňkách už v první fázi onemocnění. Díky obdivuhodné slovenské iniciativě zdola (s lysinem ve Spojených státech tomu nebylo jinak) se začal v obou zemích používat ivermektin, o jehož účinnosti u nás stále probíhají diskuse. Někteří diskutující, kteří zaujmají protikladná krajní stanoviska vycházející často i z jejich osobní zkušenosti, si ale neuvědomují, že *diferenciace zmutovaných variant viru pokročila natolik, že většina z těchto staronových léků, podobně jako vakcíny, nepůsobí na všechny z nich, ale jen na některé.* To platí samozřejmě i pro isoprinosin anebo *isomér vitamínu B6, tj. pyridoxal-5-fosfát (P-5-P), který se v Japonsku osvědčil především jako výborná prevence a další a další.*

II. Současná pandemie z kosmické perspektivy

Ex astris, morbus et sanitas.

Nemoc i zdraví pocházejí z hvězd.

„Musíme opět pozvednout zrak vzhůru ke hvězdám.“

Hegel

Na velkém selhání euroatlantických vlád v jejich přístupu k pandemii SARS-CoV-2 se nepochybně podílí i redukcionismus současné západní epidemiologie a mikrobiologie, které přes obrovský pokrok v posledních letech, jsou zaměřené výlučně na planetu Zemi, jako by se na vzniku a zániku pandemií podílely jen lidské aktivity a ekologické faktory. Nejvíce citovaní západní vědci z těchto oborů si v souvislosti s pandemií nikdy nepoložili otázky ohledně periodicity předešlých pandemií, proč nejčastěji vznikají v určitých zeměpisných oblastech jako je Čína, jaký vliv mají změny sluneční aktivity nejen na lidskou genetiku, ale i na genetiku patogenů, zejména virů a další. Položení takových otázek by totiž vyžadovalo, aby přestali ignorovat astrofyzické procesy, rozšířili svůj pohled i o kosmickou perspektivu a osvojili si tak multidisciplinární myšlení, bez něhož i ti nejnadanější z nich mohou

propadnout fachidiocii. Je ovšem pravdou, že tyto otázky by měla klást především astrobiologie, ale ta se už dlouhou dobu krčí v koutku a mlčí, snad aby na sebe moc neupozorňovala a nedostala rákoskou od pozemsky orientovaných klimatologů, neboť na změnách slunečního záření se nedá vydělat.

Na Západě si některé z těchto otázek v moderní době jako jeden z prvních položil zakladatel antroposofie Rudolf Steiner a to v případě pandemie španělské chřipky (1918-1920), neboť si jasně uvědomoval, že nejsme jen obyvateli planety Země, ale i sluneční soustavy, galaxie a následně celého univerza. A stejně tak jako antičtí myslitelé anebo středověcí vzdělanci, nepochyboval o tom, že život na Zemi je nedílnou součástí kosmické biosféry a hledal proto souvislosti mezi vznikem této pandemie a astronomickým jevy. Ostatně už samotný název chřipky: influenza, v italštině, španělštině, angličtině a dalších evropských jazycích je odvozen z latinského *influentia* - vliv. Ten podle tehdejších představ mělo zprostředkovávat neviditelné fluidum emanované z hvězd a komet spojující nebeské úkazy s pozemskými katastrofami, jako byla onemocnění celých populací. Tato pověrčivosti se ovšem „vědci“ vysmívají už od Osvícenství.

Jestliže Steiner hledal souvislost mezi pandemií španělské chřipky a konjunkcemi obřích nadslunečních planet, ke kterým došlo i v době současné pandemie, na vztah mezi pandemiemi chřipky a cyklem slunečních skvrn upozornil v roce 1977 sir Edgard Hope-Simpson a významně tak přispěl ke vzniku nového modelu evoluce řízené kosmickými procesy. S jeho zárodečnou formou a teorií *panspermie*, se můžeme setkat už u antického filosofa Anaxagora, zatímco hvězdář Theophrastes se podle slunečních skvrn pokoušel předvídat klimatické změny. Samotný cyklus slunečních skvrn přitom souvisí se změnami v magnetickém poli Slunce, kde zhruba každých jedenáct let dochází k přepnutí jeho severního a jižního pólu. Za normálních okolností období od minima k maximu neboli od nejmenšího k největšímu výskytu skvrn během cyklu obvykle trvají čtyři roky a pak po sedmi letech počet skvrn opět začne klesat. Což může mít, jak uvidíme za chvíli, podstatný vliv i na průběh současné pandemie.

I když za objevitele vztahu mezi pandemiemi a sluneční aktivitou spojenou se slunečními skvrnami je na Západě považován sir Edgard Hope-Simpson, skutečným objevitelem byl vynikající ruský historik a biofyzik, zakladatel heliobiologie Alexandr Leonovič Čiževskij (1897-1964). Původně kandidát na Nobelovu cenu skončil ale ve stalinského gulagu a pak ve vyhnanství. Tento příkladný multidisciplinární myslitel přitom chápal extrémní cyklus slunečních skvrn, jeho maxima a minima jako mimozemský synchronizační faktor ovlivňující činnost lidského mozku a tím i uměleckých a vědeckých tvůrčích aktivit. Svým bádáním zároveň předcházela současnému výzkumu ve Spojených státech, podle kterého na lidský genom a embryonální tkáň v průběhu vnitroděložního vývoje a při narození výrazně působí intenzita slunečního anebo kosmického záření, ovlivňovaná zmiňovanými maximy a minimy cyklů slunečních skvrn. Toto působení nejen významně zesiluje zděděné predispozice k různým nemocem, ale zároveň může zvyšovat i kreativitu a adaptabilitu. Na těchto předpokladech bez moderních poznatků a frazeologie byla ostatně založena už astrologie. A. L. Čiževskij ovšem cyklus

slunečních skvrn propojoval hlavně se socio-historickými cykly (Fyzičeskije faktory istoričeskogo procesa, 1924).

Na sira Hope-Simpsona ve svém rozsáhlém výzkumu navázali sir Fred Hoyle a prof. Čandra Wickramasing. Významný astrofyzik Hoyle proslul nejen výzkumem thermonukleární fúze, ale i polemikou se svým přítelem, katolickým knězem Georgesem Lemaître, autorem teorie prvního atomu, kterou Hoyle ironicky nazval „velkým třeskem“, což se překvapivě ujalo. Sám zastával názor, že ve vesmíru dochází k procesu neustálého vzniku a zániku bez jakéhokoli počátku. Oba badatelé, ke kterým se později přidal i čínský astrobiolog Jiangwen Qu, upozorňovali, že *extrémní sluneční aktivity, ať už minima nebo maxima v průběhu cyklu slunečních skvrn, představují významný rizikový faktor pro vznik pandemií, neboť při nich v rozmezí + - dvou let dochází k mutacím a rekombinacím už existujících virů a zároveň i příchodu nových patogenů, zejména z útvarů zamrzlé vody s organickým materiálem neboli komet, kterých se z nebeských útvarů naši předkové právem nejvíc obávali.* Čandra Wickramasing dokonce chybně předpokládal, že i SARS-CoV-2 pochází z komety, jejíž část spadla v říjnu 2019 v severovýchodní Číně. Četné studie, ve kterých tito badatelé sledovali zmiňované fenomény daleko do minulosti, přes některé dílčí omyly upozorňovaly především na naši velkou zranitelnost vůči procesům probíhajícím v kosmickém prostoru, kterým se Země spolu se sluneční soustavou pohybuje okolo středu galaxie v rozmezí platonského roku.

I podle současného astrofyzického výzkumu jsou období **zvýšené solární aktivity neboli sluneční maxima** provázena **z e s í l e n í m magnetického pole Slunce**, které nás tím chrání před kometami a asteroidy. Především ale nedovoluje, aby **do sluneční soustavy a tím i na Zemi proniklo větší množství nebezpečného k o s m i c k é h o galaktického a extragalaktického záření.** Na druhé straně během **solárního maxima** s největším počtem slunečních skvrn dochází zas k jinému nebezpečí: slunečním bouřím, erupcím a výronům koronární masy, **což vede k z e s í l e n í ultrafialového slunečního záření.** Jeho exces pak zvyšuje výskyt rakoviny kůže i melanomů, počet sebevražd, srdečních příhod a dopravních nehod. Lidé s genetickými dispozicemi k duševním onemocněním, jejichž nitroděložní vývoj probíhal v období slunečního maxima, jsou proto mnohem víc ohroženi propuknutím schizofrenie nebo bipolární nemoci než jejich sourozenci narození v jiných fázích slunečního cyklu. Tuto citlivost embryonálního ektodermu na UV záření, dokládá i současný výzkum ve Spojených státech, opírající se o rozsáhlá statistická data.

Oproti tomu, v období **solárního minima**, kdy dochází ke snížení počtu slunečních skvrn, současně s oslabením sluneční aktivity a nízkým přílivem elektronů ze Slunce, **s l á b n e i magnetické pole Slunce a přestává bránit z v ý š e n é m u přílivu k o s m i c k é h o záření,** zejména při dlouhodobých Velkých solárních minimech. Vysoce nabité částice z galaktických i mimo galaktických zdrojů, které putovaly miliony světelných let vesmírem, pronikají do sluneční soustavy a nakonec i do zemské atmosféry, kde kolidují s jejími atomy a z protonů se mění na neutrony a miony, které dopadají na Zem a to převážně na její noční stranu. Proto mezi zasažené patří často netopýři, kteří jsou velkým rezervoárem koronavirů a další noční živočichové.

Nedávný výzkum zejména badatelů z moskevské státní Lomonosovovy univerzity prokázal, že k převážné většině historických pandemií od Athénské moru přes Černou smrt až po současnou Koronavirovou pandemii, došlo v obdobích Velkých slunečních minim. **Snížení sluneční aktivity a nárůst kosmického záření** téměř vždy provázely i změny mořských proudů způsobené sladkou vodou z tajících ledovců bombardovaných korpuskulárním zářením zejména na zemských pólech a zvýšení seismické činnosti spolu s vulkanickou, která se dříve považovala za hlavní příčinu Malých dob ledových. Ty vznikaly za Velkých slunečních minim, mezi něž patřilo Homérovo (800-900 před n.l.) nebo v minulém tisíciletí nejchladnější Maunderovo (1645-1715), kdy Slunce bylo téměř beze skvrn. Na rozdíl od Velkého slunečního optima Římského (400-10 před n.l.), Středověkého (900-1200) anebo Moderního, které už bohužel skončilo v roce 2006.

Původně někteří nekonvenční badatele (Ivanka Charvátová) předpokládali, že sluneční aktivita může být ovlivněna slapovým působením obřích planet jako je Jupiter na oběh Slunce okolo barycentra (středu sluneční soustavy). Přičemž oběžná doba Jupitera se téměř kryje s délkou cyklu slunečních skvrn. Nepřímo na to poukazoval už Rudolf Steiner.

Nový a komplexnější model vzniku slunečních minim a maxim, ale vytvořila ruská badatelka Valentina Žarkova, působící dnes ve Spojených státech. Je založený na objevu dvou magnetických vln slunečního magnetického pole s opačnými polaritami, generovaných magnetickými dipóly ve vnitřní a vnější vrstvě slunečního interieru. Čím jsou amplitudy těchto vln větší a víc synchronizované, tím víc slunečních skvrn vzniká a zároveň se tím i zvyšuje sluneční aktivita. A naopak: čím jsou jejich amplitudy menší a víc desynchronizované, tím méně slunečních skvrn vzniká, někdy dokonce žádné. Na základě tohoto modelu Valentina Žarkova a její tým pak *předpověděli i současné moderní Velké sluneční minimum (2019-2053), kdy sluneční aktivita a počet skvrn se ocitne na podobně nízké úrovni jako při Maunderově minimu.*

Už v letech 2002 až 2019 byla sluneční aktivita nejnižší od Daltonova Velkého minima (1790-1820), které ale podle ruských badatelů vyvolala exploze velmi blízké supernovy Vela Junior na jižní obloze. Jako vážné varování a předzvěst toho, na co bychom se měli připravit, vznikl na počátku přechodu k modernímu Velkému minimu v roce 2002 smrtelně nebezpečný předchůdce SARS-CoV-2, nazvaný SARS-CoV a sice mezidruhovým přenosem genetických informací. V průběhu 24. cyklu slunečních skvrn v roce 2012 vznikl obdobným způsobem jeho bratranec MERS, který nakonec zůstal omezen na Blízký východ a v roce 2019, kdy Slunce bylo bez skvrn neuvěřitelných 272 dnů, se objevil SARS-CoV-2. Vzhledem k předcházejícím historickým pandemiím, není pochyb o tom, že počátek tohoto slunečního minima se rozhodujícím způsobem podílel na jeho vzniku, a tak přechod do jiné fáze cyklu by mohl mít vliv i na jeho oslabení. Nejprve ale: jak souvisí jeho vznik se slunečním minimem? Podle současných studií existují tři hlavní způsoby, jejichž prostřednictvím viry dosahují evolučních změn. Jednak jde o spontánní mutace vlivem chyb při jejich replikacích neboli tzv. a n t i g e n n í d r i f t (posun), který vyvolává menší změny, a to jen na povrchu viru. I když se tyto mutace mohou během času hromadit, viry přesto nezískají pandemický potenciál a iniciují pouze sezónní epidemie

jako jsou na příklad chřipkové. Pandemický potenciál ale získají, pokud dojde k jejich radikální změně prostřednictvím *antigenic shiftu* (zlomu) a to vlivem v něžšího působení různými druhy mutagenního slunečního nebo kosmického záření. Třetím způsobem jsou pak *rekombinace*, kdy jsou geny z genomu vhodného dárce začleněny do genomu příjemce a vzniknou jedinečné kombinace s novými vlastnostmi, které se nevyskytovaly u jejich předchůdců a umožňují jim i překročit druhovou bariéru. Navíc vůči nim lidský organismus nemá vytvořenou imunitu. Vznik SARS-CoV-2 rekombinací zřejmě umožnila paralelní evoluce, kdy v genech odlišných živočichů jako jsou netopýři a další nositelé koronaviřů luskouni, došlo k podobným mutacím, které sotva mohly být náhodné a spontánní, ale byly zřejmě výsledkem stejného vnějšího působení. Téměř jistě šlo o působení neutronů, pocházejících z protonového kosmického záření, které, jak už jsem se zmiňoval, proniká do zemské atmosféry hlavně v průběhu dlouhodobých slunečních minim a v posledních sto letech i vlivem slábnutí zemského magnetického pole. Tyto rychlé neutrony se vážou na kladně nabitá jádra atomů vodíku v proteinech virů a vznikají tak nové genetické mutace schopné rekombinací. U SARS-CoV-2 kromě rekombinací ze dvou koronaviřových genomů (RatTG13 a GD Pangolin CoVs) zřejmě došlo i k horizontálním přenosu dalších genetických informací z jiných netopýřích virových kmenů. Pokud kosmické záření dál působí na původní podobu viru, ten se mění na radikálně zmutované varianty a v mnohem kratší době, než by to odpovídalo spontánním mutacím. Objevily se tudíž desítky takových variací jako je britská, jihoafrická, brazilská anebo československá, které budou dál mutovat, vytvářet rekombinace a unikat působení protilátek vzniklých proti předchozím variacím. Proto podobně jako v brazilském Manaus můžeme i po předchozím uzdravení opět onemocnět. A stejně tak mohou tyto variace unikat i umělé imunitě získané očkováním.

Jak se tedy z kosmické perspektivy, když astrofyzické děje jsou jednou z hlavních příčin vzniku SARS-CoV-2, bude tato pandemie dál vyvíjet, pokud se nám ji nepodaří zastavit plejádou účinných antivirotik?

V roce 2021 bude zřejmě pokračovat nárůst vysoce nebezpečných zmutovaných variant viru a jiné ohrožení může představovat sopečná činnost. Pokud nedojde k výbuchu některého z velkých vulkánů, lze vycházet ze skutečnosti, že v průběhu léta 2022 končí minimum 25. cyklu slunečních skvrn a nastane přechod k jeho mírnému maximu, které vyvrcholí v roce 2025. Změna slunečního záření spojená s koncem minima a současné posilování slunečního magnetického pole, které sníží průnik kosmických paprsků do atmosféry Země, tím snad natolik oslabí i zmutované varianty SARS-CoV-2, že bychom mohli doufat v konec pandemie na podzim roku 2022.

V Praze 15.3.2021

Milan Calábek